

а к а д е м і ч н а ПАНОРАМА

Інформаційне видання Національного університету «Києво-Могилянська академія» Березень 2008

IV Благодійний вечір випускників НаУКМА

22 березня відбувся IV Благодійний вечір випускників. Цього року зібралося 82 випускники Могилянки різних років випуску, проте своє найбільше «корпоративне ко-ло» склали випускники 1996 року.

Перед ними з коротким представленням важливих досягнень, проєктів та планів НаУКМА виступив президент університету Сергій Квіт.

Приємним доповненням до щиро-го та зацікавленого спілкування учас-ників зустрічі став музичний сюрприз від професора НаУКМА Олексія Гараня та виступ гурту «Еренерія», продюсерського центру

Габрі, який очолює ви-пускниця НаУКМА Арміне Габріелян.

Саме благодійним вечором випускників традиційно розпочинається щорічна кампанія збору коштів у Фонд випускників для гранту «За кращий англомовний курс» – більша частина вартості кожного вхідного квитка переходить у цей фонд.

Безпосередньо в ході цього-річного вечора 10 випускників уже зробили свій додатковий благодійний внесок. Кампанія підтримки проєкту триватиме до кінця квітня. Результати будуть оголошені у травні 2008 року.

Докладніше читайте на с. 4.

День відкритих дверей для абітурієнтів
бакалаврських та магістерських програм
12 квітня 2008 року, субота
Культурно-мистецький центр НаУКМА, вул. Іллінська, 9

У програмі:

09:00 – 9:30 – перегляд презентаційних фільмів про НаУКМА.
9:30 – 11:00 – інформація про навчання та особливості прийому, про відмінності НаУКМА від інших вищих навчальних закладів.
11:00 – 11:20 – презентація магістерських програм
11:00-12:00 – Спілкування з представниками факультетів біля стендів у фойє.

12:00 – 17:00 – акція «ПЕРЕВІР СЕБЕ»
за оригінальними тестами 2007 року.

Публічна перевірка та оприлюднення результатів тестування (Актова зала КМЦ, 3 поверх)

Проводиться попередня реєстрація за тел. 8 044 425 10 47

12:00 – 14:00 – РЕЙТИНГОВА ПРЕДМЕТНА ОЛІМПІАДА з ХІМІЇ, ФІЗИКИ, БІОЛОГІЇ

12:00 – 13:00 – екскурсія університетським містечком.

У нашому випуску:

Михайло Виницький: «З дипломом Кембриджа чи Сорбонни в Україні ви – ніхто!»

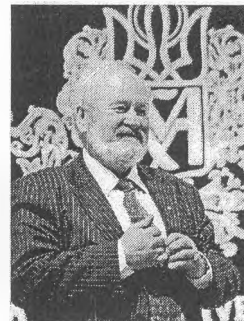

Стор. 2-3

IV Благодійний вечір випускників НаУКМА

Стор. 4, 6

В'ячеслав Брюхо-вельський: «Дуже багато залежить від почуттів самих випускників до своєї академії...»

Стор. 5

Ірина Вишенська: «Наш факультет орієнтується на європейські стандарти»

Стор. 7

Соціум

За останні роки для вітчизняних освітян словосполучення «Болонський процес» вже встигло набутти чітких негативних конотацій. Скарги на непродуману «європеїзацію» українських університетів чути як від викладачів, так і від тих, кому пощастило вчитися у цей перехідний період. У навчальний графік вводять постійні модулі-тестування з кожної дисципліни; ступінь «спеціаліста» ліквідують, щоб замість нього поставити однорічний «магістеріум», так би мовити, на догоду Болонським стандартам. У кожному виші запроваджують зміни, у кожному – по-різному. Так що комусь доводиться страждати від поверхового не вдумливого формалізму керівництва, а хтось справді користується з нових можливостей та підтягується до нових вимог.

На черзі реформування сьогодні стоїть третій цикл вищої ос-

– *Зараз Ви іммігрант, який вже майже повністю пройшов усі необхідні юридичні процедури. А коли ж у Вас усе-таки виникло бажання переїхати в Україну?*

– Вперше я приїхав ще до Радянського Союзу в 1989 році, коли тодішній куратор Львівського відділення МАНУ академік Юхновський організував обмін між канадськими та українськими учнями. 1989 рік – це була справжня романтика: весь Львів співав. Потім у 1990 році я вирішив, що потрібно робити щось справді нетипове, взяв рюкзак, на диво собі одержав візу в Союз і абсолютно без жодних планів щодо того, де буду спати наступної ночі, полетів літаком до Мюнхена, звідти поїздом до Відня, а вже з Відня до Львова. Я просто їздив Україною. Двічі ночував на вокзалі: один раз на київському, другий – на одеському. Навіть побував у Дніпропетровську, куди вже через рік поїхав більш формалізовано, знову ж таки за обміном – вчитися на історичному фа-

диплом і кожен кандидат наук може претендувати на ступінь «доктор філософії» за кордоном. Парадокс у тому, що особу з тим самим ступенем PhD, здобутим на Заході, в Україні не визнають як кандидата наук. А чому так? Тому, що у більшості країн Європи немає такої інституції, як ВАК. Дипломи видаються університетами, а не державою. Більше того, на Заході третій цикл вищої освіти є відповідальністю і суверенним правом університетів, які надають випускникам не лише дипломи, а й свій престиж. Цілком нормальним є запитання: «Звідки ваш PhD? З якого університету?». І ставитися до вас будуть відповідно до того, чи ви з Гарварду, чи з Шепетівського педінституту. Концепт державного диплому в Європі та Північній Америці відсутній, тому наряд чи ВАКівський диплом додасть авторитету нашим науковцям за кордоном.

В європейській системі немає місця для якоїсь надуніверситетської загальнонаціональної надбудови на

Михайло Винницький: «З дипломом Кембриджа чи Сорбонни в Україні ви – ніхто!»

віти, тобто аспірантура та докторантура або, по-західному, «PhD-програми». Засвідчивши своє бажання бути частиною єдиного європейського освітнього простору, створеного до 2011 року, Україна зобов'язалася запропонувати власний аналог докторських студій. А розпочато цей PhD-експеримент саме на базі Національного університету «Києво-Могилянська Академія», яка вже з вересня 2008 року запропонує своїм абітурієнтам три докторські програми. Про український варіант PhD-програм очима професорів НаУКМА ми розмовляли з Михайлом Винницьким, Ph.D., виконувачем обов'язків Віце-президента з науково-навчальних студій НаУКМА, викладачем кафедри соціології Києво-Могилянської бізнес-школи.

– Єдиний освітній простір не означає вироблення якоїсь універсальної моделі; у кожній країні намагаються адаптувати Болонські принципи до власних освітніх реалій, – запевняє Михайло Винницький.

– *Розкажіть про свій досвід здобуття PhD.*

– Я народився в Канаді і саме там отримав бакалаврську освіту з т.зв. «подвійним дипломом» (double major) з історії та філософії. Здобувати магістерський і докторський ступені поїхав до Англії, в Кембриджський університет. Моя магістерська робота була пов'язана з політологією та деякими аспектами соціології (аналіз конституційного процесу в Україні в 1996 році), а вже на рівні PhD дисертація вийшла з галузі «Економічна соціологія». Як бачите, кожен ступінь був із іншої спеціальності, що цілком типово для західних університетів і для Києво-Могилянської Академії, і досить нетипово для решти української вищої освіти.

культеті Дніпропетровського університету, хоча більше насправді там займався політикою.

Тоді якраз там зібралися викладачі та аспіранти, яких ректор зго-

дом розіграв через їхні вияви національної свідомості. Серед них були професор Юрій Мицик і його аспірант Віктор Брехуненко, з якими знову зустрілися в НаУКМА; професор Плохій, котрий нині очолює Канадський інститут українських студій; професор Ковальський, який зараз в Острозі... З того часу протягом майже 10 років я щонайменше двічі щороку бував в Україні. У 1999 році прийняв остаточне рішення і 2003 року, як тільки отримав PhD, одразу приїхав сюди. Але, на жаль, поза стінами НаУКМА мій кембриджський диплом абсолютно не визнається. ВАК вимагає від мене ще «нострифікацію» – підтвердження відповідності рівня мого диплому вимогам української вищої школи. Абсурдно, але так є...

– *Сьогодні Вища атестаційна комісія (ВАК) видає кожному кандидату наук англomовний диплом з присвоєнням PhD! Навіщо ж тоді нострифікація?*

– Дійсно, ВАК видає такий

зразок ВАК. Там університет самостійно несе відповідальність за якість своїх програм. Університети конкурують між собою, і така конкуренція є основою західної системи контролю якості вищої освіти. Але сказавши це все, слід наголосити, що мета Києво-Могилянської Академії – не боротися з ВАКом. Ми маємо запропонувати альтернативну незалежну модель, яка існуватиме паралельно з традиційною ВАКівською аспірантурою, поки не буде вироблено реальної моделі реформування останньої.

– *Західні університети також мають право самостійно організовувати захист дисертанта, поняття постійно діючої спецради там відсутнє.*

– Сьогодні в Україні функціонують постійно чинні спецради, затверджені ВАКом. До того ж існують ще й експертні комісії, які перевіряють ці спецради. Одним словом, система дуже забюрократизована. При цьому ніхто не звертає уваги на те, що, при всій повазі до докторів наук, які є членами наших спецрад, вони не можуть бути фахівцями в усіх вузькоспеціалізованих галузях, в яких працюють дисертанти. Вони можуть розібратися в якійсь загальній вмонтованості даного дослідження у прийнятту парадигму, але у них немає можливості проаналізувати роботу детально.

Західні університети самостійно формують спецраду під конкретного дисертанта. Вони зацікавлені, щоб на захисті були присутні фахівці світового масштабу з найкращих університетів, яких тільки даний університет спроможний запросити, щоб таким чином підняти авторитет самого дисертанта, а також інтегрувати університет у світову наукову спільноту.

– *Наскільки українські університети вмонтовані у світову нау-*

кову спільноту? Які ще є способи інтеграції, окрім створення комісій по захисту за участю міжнародних опонентів?

— Насправді, це велика проблема для України. Для того, щоб нас визнавали, необхідно, щоб українські науковці друкувалися у міжнародних фахових журналах. Одна з вимог Болонського процесу — наявність у дисертанта хоча б однієї, а бажано до трьох статей у міжнародних виданнях. Перед тим, як надрукувати ваш матеріал, представники світових журналів надсилають його авторитетним фахівцям, котрим не кажуть вашого прізвища. І тільки після такої незалежної оцінки вашу статтю можуть надрукувати. Натомість в Україні існують такі ВАКівські журнали, де можна просто купити аркуш-два, не кажучи вже про відсутність попередньої незалежної оцінки роботи. І, при всій повазі до наших видавництв, ВАКівські журнали просто не читаються світовою науковою спільнотою. Окрім того, існує мовний бар'єр, адже практично усі міжнародні видання друкуються англійською мовою, якою далеко не завжди володіють наші фахівці. Але я вважаю, що впровадження PhD-програм дасть великий поштовх до розв'язання цієї проблеми.

— *Автономія університетів, захисти дисертантів, публікації в міжнародних журналах — усе, що ви назвали, потребує грошей, адміністративної надбудови, якісної професури... А найголовніше — критичної маси, тобто певної кількості професорів, які б працювали над подібним напрямком і могли забезпечити молодому дисертанту науковий осередок для спілкування.*

— Ми визначили, що на сьогодні в Києво-Могилянській Академії вже є чотири групи викладачів, які готові взяти на себе обов'язок створення таких осередків для молодих науковців, забезпечити їхню структуру через створення спекурсів рівня європейських програм. Отже, вже з вересня 2008 року буде відкрито чотири докторські програми, кожна з яких є міждисциплінарною або, як мінімум, міжкафедральною. Перша програма з дослідження масових комунікацій є спільним проектом Могилянської Школи Журналістики і двох кафедр Факультету соціальних наук і соціальних технологій — політології та соціології. Друга програма з менеджменту створюється зусиллями Школи охорони здоров'я та Києво-Могилянською бізнес-школою. Третю програму з фінансів буде створена на базі кафедри фінансів Факультету економічних наук і з залученням кількох викладачів із бізнес-школи. Ми очікуємо, що вже з вересня 2009 року відкриються ще три або чотири програми.

— *Які будуть умови вступу на ці програми і скільки триватиме навчання?*

— Навчання триватиме 3-4 роки. Загалом в Європі зараз прийнято таку формулу: «4 + 1 (+1) + 3». Проблема з другим «+1», тому що є неузгоджене питання, чи магістратура має бути одно- чи дворічною. Задля досяг-

нення консенсусу прийнято вважати другий рік магістратури автоматично першим роком навчання на докторській програмі. Магістеріум в НаУКМА є дворічним і ми поки що не плануємо це змінювати. На другому році магістратури студент пише «малу тезу», яку згодом він може розширити до розгорнутої дослідницької пропозиції (research proposal), з якою він звертається в докторську школу. На Заході молодий науковець ще до іспитів представляє свою пропозицію професору, якого він би хотів мати за керівника. Пам'ятаю, мій майбутній науковий керівник влаштував мені чотиригодинну співбесіду, оскільки він хотів з'ясувати для себе, наскільки наші наукові інтереси справді збігаються і наскільки ми зможемо порозумітися під час роботи.

В Україні молодий науковець спочатку вступає в аспірантуру, а вже тоді обирає тему своєї роботи. Тому часто трапляється так, що аспірант має формального керівника зі свого університету, а насправді його веденням опікується професор, який сидить в котромусь із інститутів Академії наук або в іншому університеті. Це не сприяє створенню наукового середовища, тож відповідно, щоб уникнути такої ситуації, абітурієнти наших PhD програм повинні будуть представити свої дослідницькі пропозиції до вступних іспитів. Навіть якщо ці іспити вони складуть на відмінно, але ми не зможемо забезпечити абітурієнта науковим керівником, ми йому відмовимо або йому доведеться змінювати тему.

Також обов'язковою умовою для наших абітурієнтів будуть уже складені кандидатські іспити з англійської мови та філософії.

— *Чи матимуть ваші докторські програми бюджетне фінансування?*

— Формально ми прийматимемо абітурієнтів в аспірантуру, тому вони отримуватимуть аспірантські стипендії, поселення в гуртожитку. Однак, ви ж розумієте, що прожити в Києві на одну стипендію неможливо, тому ми намагаємося зараз отримати від держави додаткові вакансії для молодших науковців співробітників, щоб молодий науковець додатково до стипендії мав ще половину ставки наукового співробітника чи асистента. Також ми сподіваємося знайти спонсорство для приватних стипендій.

Тут іще присутній психологічний момент: в Україні аспіранта сприймають все ще як студента, а за кордоном — як молодого науковця, молодшого колегу, котрий стає частиною наукового осередку і працює під керівництвом старших дослідників фахівців. Тому статус молодшого наукового співробітника таки є важливим.

— *Яким чином Ви збираєтесь юридично оформити цей експеримент?*

— Для того, щоб впровадити експеримент, ми повинні дати перспективу нашим абітурієнтам. Якщо ми скажемо їм, що після трьох років на програмі, де вимоги будуть більші, ніж в аспірантурі, їм доведеться робити два захисти, це буде несправедливо. Інакше кажучи, якщо ми не доб'ємося

офіційного статусу експерименту від української держави, нашим докторантам PhD-програм потрібно буде захистити спочатку кандидатську, а потім ще PhD-роботу, або захистити останню і нострифікувати її на кандидатську. Щоб уникнути цього, я зараз готую проект Постанови на розгляд Кабінету Міністрів, в якій йдеться про зміни в одному положенні про присвоєння вчених звань. На сьогодні Міністерство освіти присвоює звання доцента кандидату або доктору наук, а ми пропонуємо дозволити присвоєння цього звання ще й випускникам PhD-програм. Таким чином після закінчення докторської програми молодий науковець для ВАКу буде фактично ніким, однак уже після двох років роботи у ВНЗ III-IV рівнів акредитації, він зможе подавати документи до Міністерства освіти через Вчену раду на присвоєння звання доцента. Таким чином, ми дамо можливість кар'єрного зростання не через наукові ступені, а через вчені звання.

Маю надію, що Кабмін таки ухвалить ці зміни, оскільки процедура нострифікації є дуже принциповою для науковця. Нещодавно склалася неприємна ситуація з Андрієм Мелешевим, деканом факультету правничих наук НаУКМА, який отримав магістерський та докторський (PhD) ступені у Сиракузькому університеті в США. Для акредитації спеціальності та університету в цілому, ВАК вимагає від нього підтвердження цих наукових ступенів — що є знову-таки просто абсурдом!

— *Наскільки мені відомо, нещодавно також через стандарти ВАКу вам офіційно відмовили бути науковим керівником українських аспірантів.*

— ВАК офіційно відмовив мені і моїй колезі з НаУКМА, Тетяні Огарковій. Проблема в тому, що мій PhD з Кембриджу, а Тетяни Огаркової — з Сорбонни, тому ми ще повинні довести ВАКу, що нашої кваліфікації достатньо для ведення українських аспірантів. Як бачите, абсурд. Кембридж, Оксфорд, Гарвард, Сорбонна — це все університети, які ВАК не визнає, тому в Україні ми — ніхто.

— *Побоюються, що процес уніфікації третього циклу вітчизняної вищої освіти згідно з Болонськими стандартами пришвидшить відтік українських фахівців за кордон. Як Ви оцінюєте такі прогнози?*

— Я вже близько 20 років проти такого відтоку кадрів, тому мені важко коментувати. Я ж іммігрував із Канади в Україну, а не навпаки... Якщо науковець має бажання працювати у надзвичайно цікавих умовах, де все дуже швидко змінюється, його не приваблять гроші (яких, до речі, не так то і важко, при бажанні, чесно заробити в Україні) і він залишиться тут. Україна — це унікальна країна з унікальними можливостями для самореалізації, але лише для тих, хто цієї самореалізації справді хоче.

Юлія Морозюк,
студентка БФН-3

Соціум

«Університети мають бути місцем світла, науки і свободи», — стверджував Бенджамін Дізраелі. Києво-Могилянська Академія — один із небагатьох вітчизняних вишів, чий викладач та студенти мають реальні підстави для того, щоб погоджуватись зі словами британського політика. Світло, наука і свобода стали наріжними каменями відродженого університету. Їх принесли з собою перші викладачі Академії з В'ячеславом Степановичем Брюховецьким на чолі, їх принесли з собою перші абітурієнти.

Тоді, на початку 90-х років, їм бракувало приміщень, комп'ютерів, бібліотек... І попри все, за достатньо короткий період часу після закінчення університету вони досягли значних успіхів, стали директорами солідних компаній і піар-агенцій, відомими журналістами та правниками. На сьогодні для них існує електронна розсилка університетських новин, вакансій, соціальна мережа Pathos.org, можливість користуватись університетською бібліотекою тощо. Окрім того, вже можна говорити і про традицію благодійних вечорів випускників-могилянців. 22 березня більшість з них вже не вперше завітали на IV Благо-

щому повністю підтримую адміністрацію КМА, котра приділяє цьому питанню багато уваги. Також варто було збільшити частку викладачів з університетів західної Європи та США так, як це було в час, коли я навчався».

Ігор Когут, НаУКМА'96, Голова Ради Лабораторії законодавчих ініціатив: «У першу чергу, я, поки що тільки формально, представляю Асоціацію випускників Києво-Могилянської академії. На жаль, поки що Асоціація не працює належним чином, однак, сподіваюся, до наступної зустрічі ми це змінимо.

З Академією контактую у рамках робочих відносин як керівник Лабораторії законодавчих ініціатив, оскільки 90% працівників нашої лабораторії є випускниками Києво-Могилянської академії. Я належу до першого випуску, тому для мене це завжди більше, ніж пересічний вуз. Зараз бачу, що відбулося багато змін, наприклад, побудували нову бібліотеку Антоновичів. Ті, хто вчився разом зі мною в період 1992-1995 років, підтвердять, що в нас таких умов і близько не було: ми не мали ні комп'ютерної техніки, ні достойної бібліотеки.

Найголовніше, що дає Академія своїм випускникам — це можли-

і в тому, що нашу країну чекає велике майбутнє; бажання постійно рости і вчитися, ніколи не зупинятися на досягнутому, нарешті, відчуття єдності — бажання шукати могилянців і підтримувати їх».

Володимир Литвин, НаУКМА'96: заступник міністра фінансів України «Я вважаю, що ті, хто пройшли Києво-Могилянську академію, отримали великий шанс у житті. Академія дала їм таку півку в житті, яку більшість вузів не в змозі дати. Тому кожен повинен відчувати борг перед Академією, який можна виплачувати по-різному: можна повернутися як викладач, а можна й допомогти в

«Перші 3 роки навчання ми всі мріяли бути президентами» - Олексій Павленко, НаУКМА'98

діиний вечір, яким традиційно розпочинається кампанія формування фонду випускників для гранту викладачів

НаУКМА «За кращий професійний англomовний курс».

Ми поставили учасникам вечора кілька запитань про те, що спонукає їх знову повертатися до Києво-Могилянської Академії, які наступні проекти вони вважають вартими підтримки та що найголовніше дала їм їхня Альма Матер.

«Знову повертатися у ці стіни мене спонукають гарні спогади, дух Академії, викладачі. Ми всі мріяли бути президентами, коли вчилися», — згадує **Олексій Павленко**, випускник 1998 року, виконавчий директор «Фокстроту».

Остап Семерак, НаУКМА'96, народний депутат України: «Києво-Могилянська Академія дала нам шанс збудувати своє життя і свою кар'єру в тогочасних реаліях так, як ми цього хотіли. Пригадую, як ми щодня приходили до першого (тоді ще єдиного) корпусу Академії — 250 студентів і кілька десятків викладачів — а довкола нас ходили курсанти військово-політичного училища. Ми тоді почували себе занозою на тілі військової машини, яку хотіли б вирвати, але не могли. І щодня ми приходили все з більшою впевненістю. Зараз Академія значно розширилася. Найперспективнішим напрямом для розвитку я вважаю, перш за все, бібліотечний. І в

вість конкурувати. Йдеться не лише про фахові знання, а й про важливі якості людського характеру, що дозволяють студентам, що тут навчаються, змагатися з випускниками інших вишів».

Криворучко Тарас, НаУКМА'96, голова постійної комісії з питань регуляторної політики і захисту прав споживачів Дніпровської районної в місті Києві ради: «У 1992 році мені вдалося вступити з першим набором Академії, потрапити до кола людей, котрі ризикнули вступити у шойно створений виш. У нас був такий порив та ентузіазм творити нове і водночас творити історію. Однією з найцікавіших частин мого могилянського життя була активна діяльність у Спудейському братстві, в яке я вступив ще у 1991 році, коли Академія тільки реструкувалася. Пригадую, як ми з братським вертепом їздили до Брюховецького, Гараня, Іванюка, до багатьох інших наших викладачів, а також до Кравчука, до Кучми, який тоді був прем'єром, до Плюща, Ланового, Яворівського... До речі, разом зі мною навчався Тарас Ніколенко, який закінчив Вище морське політичне училище, в оточенні якого ми тут починали (один корпус належав Академії, а інші — морполіту), і одразу по закінченні вступив до Академії».

Тетяна Матичак, НаУКМА'04, шеф-редактор проєктів «Простобанк Консалтинг»: «По-перше, Академія дала мені базові знання, які допомагають мені в житті, у тому числі допомагають заробляти гроші. Тому це спонукає мене поділитися частиною заробленого з моєю alma mater. По-друге, тягне до Академії, бо тут є особливий дух, який об'єднує всіх могилянців. До того ж хочеться, щоб Академія і надалі розвивалася, щоб випускники приходили до нас уже як до роботодавців, демонструючи гарні знання. Тому потрібно, щоб викладачі могли дати їм гарну базу. А багато грантів Академії започатковано саме для підтримки викладачів. Академія дає студентам впевненість у собі

якійсь конкретній справі — коли чуєш прохання від очільників НаУКМА. Пригадую першу лекцію В'ячеслава Брюховецького, у якій він сказав, що НаУКМА — це перш за все університет, а не інститут, а тому, шановні студенти, не вважайте, що, вийшовши з Академії, ви вже будете спеціалістами, здатними щось робити. Головне — зрозуміти своє місце в житті, і, вже виходячи з цього розуміння, ставити перед собою цілі. І випускники, принаймні мого року, так і вчинили: багато успішних фінансистів, аудиторів, журналістів — це випускники нашого університету. Підтримав би в першу чергу проєкти для викладацького складу. Протягом перших кількох років існування завдяки загальній підтримці щойно відроджена Академія мала змогу забезпечити студентів найкращими викладачами, в тому числі з-за кордону. У цьому, як на мене, й полягає одна із причин успішності перших випускників Академії».

Михайло Мінаков, НаУКМА'98, доктор філософських наук, доцент, із вересня 2008 року почне викладати в НаУКМА англomовний курс «Contemporary Epistemology», директор із розвитку «Фонду Віктора Пінчука»: «Я вважаю, що треба вигадувати побільше ініціатив. Окрім акції «Подаруй бібліотеці книгу», можна також запровадити, наприклад, акцію «Облаштуй аудиторію».

Сологуб Володимир, НаУКМА'05, "Chadbourne&Parke LLP": «Ті шість років, які ми тут провели і той досвід, якого ми тут набралися, а також безмежна любов до Альма Матер спонукають нас повертатися кожного разу, коли вона тільки запрошує і не запрошує. З правничого факультету ми підтримуємо команду, яка бере участь у Telders International Law Moot Court Competition. Свого часу ми також брали участь у цих змаганнях, а зараз допомагаємо нашим молодшим колегам знайти кошти на поїздку до Вашингтону на міжнародний раунд».

(Продовження на стор. 6).

Актуально

Шановні колеги! Пропонуємо на Ваш розгляд інтерв'ю з почесним президентом НаУКМА В'ячеславом Брюховецьким про перспективи розвитку Могилянки і про формування ендавменту

В'ячеслав Брюховецький: «Дуже багато залежить від почуттів самих випускників до своєї академії...»

Університету.

- В'ячеславе Степановичу, одним з перспективних напрямків розвитку нашого університету є робота з випускниками. Як утверджувалася ідея створення Асоціації випускників?

- Тема випускників і підтримка ними навчальних закладів – це проблема всієї Європи, тому що взагалі-то це переважно американський спосіб підтримки, який запроваджується і в Європі. Кілька днів тому я говорив із британським професором, і він розповідав, як це важко зараз запроваджується у Великій Британії, де немає такої традиції. Тому тут, в Україні, запровадити це не так просто. Має пройти певний час, хоча, якщо вести відлік від дати відродження нашого університету, зроблено немало. Ми постійно наголошували на важливості роботи з випускниками, ми створили Асоціацію випускників, я постійно приділяв цьому велику увагу, і я думаю, що з часом ця традиція вкоріниться. Минуло тільки 10 років, відколи отримали дипломи наші перші маістри. Це дуже невеликий проміжок часу. Нещодавно голова Асоціації випускників НаУКМА Ігор Когут говорив, що вони збираються

активізувати її роботу. Дуже на це сподіваюся, адже деякі наші випускники є досить успішними і вже допомагають своїй альма-матер. Надалі ж ця віддача буде більшою, бо кількість випускників постійно зростає.

Між іншим, цікаво, що мій перший публічний виступ в університеті в Америці був у 1989 році, коли я ще й не думав про відродження КМА. Професор Альфред Кіпа попросив мене виступити в Mulberg College (це фактично невеликий університет в Нью-Джерсі). Коли я спитав, перед ким виступати, він сказав, що це будуть збори alumni association, де завжди є спікер, який розповідає якісь цікаві речі. Це був великий банкетний зал, поприходили поважні люди. І мені надали слово, я півгодини їм розповідав, потім вони ледь не хором кричали «Good luck for your country!» потім склали добровільні пожертви для

своєї Альма Матер.

Отак я вперше, ще у 1989, познайомився з роботою alumni association. І тоді, коли ми випустили перших випускників, я весь час наполягав: давайте створювати асоціацію. Сьогодні вона є. На жаль, я не був на останній зустрічі випускників 22 березня, але кажуть, що було дуже гарно. Дуже багато залежить від почуттів самих випускників до своєї академії і від зворотнього зв'язку. З часом з'являється ностальгія, і чим більше років минає, тим більше хочеться зустрітися з тими, з ким пройшла твоя молодість, юність. Я сам бачив багатьох своїх знайомих американців, яким досить часто надходить інформація з їхніх університетів. І там завжди є конвертик, в який просять вкласти чек на розвиток університету. Багато хто це робить, скільки хто може або хоче, і в сумі набираються величезні кошти.

Сьогодні я одержав лист від студента Станіслава Кузьміна про майбутній інвестиційний фонд НаУКМА. Мета – створення додаткових заощаджень для розвитку університету або допомоги дітям-сиротам.

Фактично це є подібна до Асоціації випускників ідея, тільки вона спирається не лише на

випускників, а й на студентів. Це дуже добре, що у студентів з'являються такі ідеї, тому що люди думають про майбутнє свого університету. Але при створенні подібного фонду дуже важливо, щоб його робота була абсолютно прозорою. Люди мають знати, з якою метою і чому саме так витрачено зібрані ними кошти. — Ендавмент?

— Ендавмент – це по суті майбутнє університету, стабілізаційний фонд, який забезпечить фінансову незалежність. Він складається і з добровільних пожертв, до того ж не тільки випускників, добровільних пожертв спонсорів, з якими працюють відповідні служби, і з зароблених університетом коштів, частина з яких відкладається на ендавмент. Ця практика стосується не тільки університетів. Я знаю одну країну в світі, яка створює свій ендавмент

– це Норвегія, яка на сьогодні є дуже багатогою країною, а ще років 30 тому була дуже бідною, однією з найбідніших скандинавських країн. Сьогодні рівень життя в Норвегії визнають найвищим у світі. Вони знайшли нафту біля берегів, тому, коли розвинули її видобуток, одразу розбагатіли. Але це мудрі люди. Вони подумали: ми сьогодні викачаємо цю нафту, вона закінчиться, і як тоді житимуть наші діти, внуки, правнуки? Тому вони вирішили, що певну частину коштів від нафтового прибутку вкладатимуть в ендавмент, тобто в недоторканий фонд, який дозволить у майбутньому їхнім нащадкам жити заможно. Ідея полягає в тому, що створюється такий собі стабілізаційний фонд, який хотів би мати і кожен університет. Я думаю, що всі вільні кошти, які є, треба залучати до ендавменту, а не проїдати. Хоча наразі найбільшим мистецтвом є ці гроші заробити. Наступний етап, до того ж дуже важливий, як ці гроші використати.

Матеріал підготувала
Юлія Морозюк,
студентка ФГН-3

29 березня – упорядкування території Музейного комплексу «Мистецький арсенал»

Президент України Віктор Ющенко взяв участь у толоці з упорядкування території Музейного комплексу «Мистецький арсенал». У заході взяли участь міністр освіти і науки Іван Вакарчук, міністр оборони Юрій Ехануров, міністр охорони здоров'я Василь Князевич, керівник ДУС Ігор Тарасюк, студенти київських вузів (зокрема і студент НаУКМА), курсанти, представники козацтва. Загалом, привести до ладу територію музейного комплексу прийшли близько 600 осіб.

«Дуже важливо, щоб кожна лю-

дина, яка переступає поріг «Мистецького арсеналу», розуміла, про які виклики та велич проєкту йде мова», – наголосив Глава держави в інтерв'ю журналістам під час огляду приміщень Музейного комплексу. Він підкреслив, що на реалізації цього проєкту мають бути зосереджені «коласальні зусилля» влади та громадськості. В. Ющенко зокрема повідомив, що сьогоднішня акція стала першою у низці суботніх толок із впорядкування території комплексу. Для могилянців такі події не новина. Варто згадати хоча б щорічні рекреації на Щекавищі.

Книжкові новинки від видавництва «Дух і літера»

Человеческая целостность и встреча культур/ Упор. К.Б. Сігов. – К. Дух і літера, 2007. – 402с.

У збірці представлено матеріали щорічної міжнародної конференції «Успенські читання», що проходила 2006 р. в Києві.

Християнське розуміння людської особистості та її цілісності перед лицем сучасних проблем та в історичній перспективі стало предметом роздумів відомих богословів, філософів, істориків, мистецтвознавців, журналістів, письменників. Читач знайде тут тексти таких авторів, як митрополит Мінський і Слуцький Філарет, митрополит Гор Ліванських Георгій (Ходр), Христос Яннарас, о. Михаїл Ван Парейс, Енцо Б'янки, архим. Іов (Геча), о. Володимир Зелінський, Ан-туан Аржаковський, Адальберто Майнарді, Олена Глазова, Віктор Малахов, о. Хью Уайбру, Євгеній Рашковський, Марина Новікова, Надія Нікітенко, Олександр Філоненко, Юрій Вестель та ін. Збірка буде цікава й корисна спеціалістам у різних галузях гуманітарного знання, викладачам і студентам світських та духовних шкіл, а також широкому колу читачів.

Книжку можна замовити у видавництві «Дух і літера»: (044) 425-60-20. E-mail: duh-i-litera@ukr.net, franc@roller.ukma.kiev.ua

Книжкові новинки Видавничого дому «Києво-Могилянська академія»

Іван Дзюба. Тарас Шевченко. Життя і творчість

Праця Івана Дзюби «Тарас Шевченко» поєднує розповідь про життєвий і творчий шлях великого поета й художника з інтерпретацією його спадщини, аналізом конкретних творів та характерних мотивів поезії й прози в синхронному й діахронному вимірах. Автор прагнув охопити весь обшир літературної та громадської діяльності великого сина України в широкому історичному й естетичному контексті, розкрити центральне місце Шевченка в усьому національному житті, з'ясувати природу його магнетичної влади над поколіннями українців. У праці використано багатий матеріал культуркомпаративістського і культургерменевтичного характеру.

2008р. – 720 с.- Формат 60х90/16

Семен Підгайний. Українська інтелгенція на Соловках. Недостріляні

Семен Підгайний (1907-1965) – відомий публіцист, історик, громадсько-політичний діяч української діаспори. Колишній в'язень соловецьких концтаборів, у боротьбі проти геноциду рідного народу він був сподвижником Івана Багряного, одним з організаторів УРДП. До книжки увійшли його твори: «Українська інтелгенція на Соловках» та «Недостріляні» (у двох частинах). У книзі подано імена й прізвища реальних людей, котрі загинули від рук узурпаторів. Видання в Україні здійснене вперше і розраховане на всіх, кому не байдужа доля рідного народу.

2008р. – 328 с.- Формат 60х90/16

Книжки можна замовити у Вид. домі «КМА»: (044) 425-60-92, 425-77-84 E-mail: phouse@ukma.kiev.ua

Попович Наталя, НаУКМА'01, президент ТОВ «PRP Group»: «Я не знаю, як можна не повертатися сюди. Бо це Альма-Матер, це середовище, яке дало тобі дуже багато шансів в житті, контактів, любові і насаги від самого початку і переконало, що не має абсолютно ніяких лімітів для досягнень».

Даневич Борис, НаУКМА'04, адвокат юридичної фірми «Паритет»: «Ми з моєю майбутньою дружиною разом вчилися в Академії, хоча й на різних факультетах. Цього року вже вдруге приходимо разом на благодійний вечір для випускників, адже дуже цікаво спостерігати за змінами в НаУКМА. Вражені бібліотекою. На жаль, з більш пізніх випусків людей небагато, але я думаю, що поступово вони будуть все більше з'являтися. Дуже цікаво поспілкуватися з викладачами, є різноманітні ідеї щодо співпраці зі своїм рідним факультетом. Наприклад, працюючи в юридичному бізнесі, є бажання з допомогою правничого факультету, можливо, залучати студентів на роботу. Є розуміння, що потрібна підтримка тих проєктів, які на факультеті відбуваються. Щойно один такий проєкт обговорювали, однак, поки що це комерційна тасмнія».

Кірмач Андрій, НаУКМА'05, "Chadbourne & Parke LLP": «Один з плюсів Могилянки в тому, що вона мало в чому обмежує людину і дозволяє їй розвиватися так, як людина того хоче. Єдине, що було б, як на мене краще, це якби можливо було б створити європейську систему, коли ти можеш вчитися в університеті стільки, скільки тобі потрібно, а не тільки 6 років, які тобі надала держава».

Павленко Олексій, НаУКМА'98, виконавчий директор «Фокстроту»: «Чесно кажучи, я проти ідеї будівництва Могилянського кампусу за містом. Стіни нинішніх корпусів Академії – це історія, це збереження Могилянського духу. Кампуси великих університетів, яким вже по 200-300 років, розташовані переважно на історичній місцевості, а просто побудувати кампус десь у Броварах...»

Хінкулова Катерина, НаУКМА'96, радіопродюсер BBC (Лондон), авторка романів "36 Пісень про життя" і "Drifters": «Я приходжу в Академію, щоб зустрітися з однокурсниками, подивитися, які всі стали старі або хто чого досяг. Тільки що мене Євген Федченко запросив прочитати лекцію в Школі журналістики. Там, виявляється, вже у кожного студента є камера. Ми вчилися у набагато скромніших умовах».

Валерія Казадарова, НаУКМА'99, генеральний директор "KELLY Services": «Благодійні вечори в стінах Академії – це можливість згадати найприємніші роки, які я тут провела, побачити тих людей, з якими я вчилася, відновити втрачені зв'язки. Напевно, я вчилася у найприємніші для Могилянки роки, бо це були її перші роки існування (я навчалася в другому академічному наборі), тому я дуже вдячна В'ячеславу Брюховецькому за те, що він відродив цей навчальний заклад. Я була абсолютно задоволена своїм навчанням в Академії, бо мала змогу порівняти Могилянку з університетом, у якому одночасно навчалася. Можу сказати, що тут було класно».

Матеріал підготували
Юлія Морозюк (ФГН-3),
Назарій Назаров (ФГН-1)

Особистість

За роки незалежності в Україні було відкрито десятки вишів, однак майже в жодному з них немає природничого факультету, адже за порукою ґрунтовних знань біолога або хіміка є модерні лабораторії, належне обладнання для яких коштують дуже дорого. Втім, це не зупинило засновників відродженої Києво-Могилянської академії, яка б не була повноцінним класичним університетом без факультету природничих наук (ФПРН).

Сьогодні факультет активно співпрацює з University College of London, з Єльським, Балтійським та Центрально-Європейським університетами, з Університетом Упсали (Швеція). Щороку студенти проходять практику в Поліському заповіднику, Карпатському біосферному заповіднику і в Карадазькому національному заповіднику, працюють у двох потужних наукових студентських організаціях — Еко клубі «Зелена хвиля» та Студентському біологічному товаристві.

— Завдяки дисциплінам вільного вибору та системі майнорів і сертифікатів наші студенти, крім власної спеціальності, мають змогу отримати додаткову освіту як з природничих, так і з економічних, правничих або соціальних галузей. Кожен з них отримує унікальну освіту, при тому що ми гарантуємо їй високу якість, — говорить

Ірина Вишенська: «На ФПРН ми відбираємо людей справді зацікавлених»

декан ФПРН, кандидат біологічних наук, доцент Ірина Вишенська.

— Ірино Георгіївно, у чому, на Вашу думку, особливості природничого факультету НАУКМА порівняно з іншими університетами?

— Унікальність полягає в тому, що він об'єднує щонайменше чотири факультети, тільки замість фізичного, хімічного, біологічного та екологічного факультетів, як в інших університетах, ми маємо 4 кафедри. На 1 курсі студенти отримують фундаментальні базові знання з цих 4 загальних природничих дисциплін, незалежно від своєї спеціалізації. У цьому є певна перевага, тому що в інших вишах, наприклад, фізики не слухають хімію та біологію в таких обсягах. А наші студенти-фізики мають змогу робити міждисциплінарні дослідження, виконувати кваліфікаційні роботи (курсові, бакалаврські) у галузі, приміром, біологічної фізики.

— Після чотирьох років навчання на ФПРН випускник отримує диплом біолога, фізика, хіміка або еколога, але ж це дуже широка спеціальність.

— На бакалавраті ми даємо загальну підготовку, а спеціалізація починається з магістеріуму. З цього року, при вступі на магістеріум студенти не мають права подавати документи одночасно на дві різні програми, адже вибір наукової діяльності повинен робитися свідомо, студент повинен до цього готуватися хоча б протягом останнього року навчання на бакалавраті. Що стосується самих магістерських програм, зауважу, що наша програма з хімії є унікальною. Таких кваліфікованих дослідників мембранних процесів не готують більше в жодному вітчизняному університеті. Випускники цієї програми знаються на технологіях очистки води, працюють у харчовій, фармацевтичній промисло-

вості. Магістерська програма з фізики має більш теоретичне спрямування. Про якість підготовки магістрів-екологів свідчить приклад випускниці МП «Екологія» 1996 року Олени Маслюківської, котра після Академії ще закінчила програму з екологічного менеджменту в Єльському університеті, після чого повернулася в НАУКМА вже як викладач.

— Головна проблема природничого факультету будь-якого університету — це матеріально-технічне забезпечення. Чи вистачає могилянцям-природникам лабораторій і наскільки сучасної технікою вони оснащені?

— Наш університет використовує свої зв'язки з багатьма інститутами Академії Наук. Переважно більшість кваліфікаційних робіт студенти виконують в лабораторіях Інститутів зоології, ботаніки, молекулярної біології, гідробіології, хімії поверхні, неорганічної хімії та ін. Це дає їм змогу вже з перших років навчання познайомитися з роботою науковців. Нерідко після закінчення навчання наші випускники одержують запрошення на роботу саме у той інститут, в якому вони колись виконували свої дослідження для курсової чи бакалаврської роботи.

На базі Києво-Могилянської академії створено також цілий ряд наукових центрів: для хіміків функціонує центр мембранних досліджень і

лабораторія з біотехнологій, біологи мають центр генетики і клітинних досліджень, центр біорізноманіття, лабораторію з екологічних проблем, фізики працюють в лабораторії з голографії тощо.

Завдяки спільним зусиллям кафедри біології НАУКМА, професора Лондонського університету Івана Гута, за сприяння Федерації європейських біохімічних товариств (ФЕБТ) ми отримали грант на проведення Європейської школи з біохімії на базі нашого університету. Слухачами школи зможуть стати молоді науковці та слухачі, котрі пройшли спеціальний конкурсний відбір. Зі Східної Європи кількість слухачів обмежена двома науковцями. Навчання у школі розпочнеться в січні 2009 року і триватиме 2 тижні.

— Як відомо, Києво-Могилянська Академія сприяє стажуванню своїх студентів за кордоном. Які закордонні програми найпопулярніші на природничому факультеті?

— Частина наших студентів вступають у Школу охорони здоров'я НАУКМА, яка має спільні програми з Маастрихтським університетом у Нідерландах. Щороку щонайменше два наших студенти вступають на магістерську програму з екології (Environmental science) у Центрально-Європейському університеті. Також наші випускники беруть участь у Європейській дворічній програмі з менеджменту в екології, яка за підтримки грантів Erasmus Mundus передбачає навчання протягом двох років у чотирьох європейських університетах. Минулого року на цю програму зі Східної Європи взагалі взяли тільки двох студентів: одну випускницю МГУ, а також нашу студентку Олену Ківу. Юлія Войтенко, що вступила на цю програму попереднього року, зараз домовляється з науковим керівником про PhD-програму в Університеті міс-

та Лунд у Швеції, який входить до четвірки вишів, передбачених програмою.

Співпраця з Лондонським університетом почалася завдяки нашій випускниці Ганні Панасюк, котра свого часу була кращою студенткою Києва у галузі біології. Вона показала там такі результати, які змусили зацікавитися Києво-Могилянською академією. Наш факультет орієнтується на європейські стандарти, тому нашим випускникам набагато легше продовжувати навчання на закордонних програмах.

— Які особливості вступу на природничі спеціальності цього року?

— Ми враховуємо сертифікати незалежного тестування, але в нас є також внутрішній конкурсний відбір. Щоб відібрати на природничий факультет людей справді зацікавлених, а не таких, котрі вступають на фізику чи біологію тільки для того, щоб «підстрахуватися», ми вже другий рік поспіль у День відкритих дверей проводимо рейтингові олімпіади з фізики, хімії та біології. Ті, хто отримують більше 75 балів за олімпіаду, зараховуються за особливими умовами. Минулого року на хімію й біологію так було зараховано 3 абітурієнтів, на фізику — четверо.

— Природничі спеціальності вважаються в Україні не перспективними, тому що не дають великих прибутків навіть спеціалістам високої кваліфікації. Як Ви вважаєте, чи зміниться ситуація з часом?

— Перший випуск магістрів-природничиків був 1998 року. Тоді науково-дослідні центри та лабораторії в Україні ледве жевріли, тож ні про які перспективи для, скажімо, біолога чи фізика не йшлося. Тому серед цих випускників Володимир Головка, наприклад, зараз в Кембриджі, подружжя Стареньких в Японії. В Японії також закінчила PhD-програму наша випускниця біолог Ірина Пальона, котра сьогодні очолює науково-дослідний центр в Санкт-Петербурзі. Вірю, що з поліпшенням ситуації в науці наші випускники поступово будуть повертатися в Україну. Вже зараз час від часу вони приїжджають до Академії, читають авторські курси або гостеві лекції з нанотехнологій, біотехнологій та ін. Частина викладачів нашого факультету — це, власне, випускники 1996 і 1998 років: Олена Маслюківська, Олена Кузьменко, Ірина Четвертних та ін.

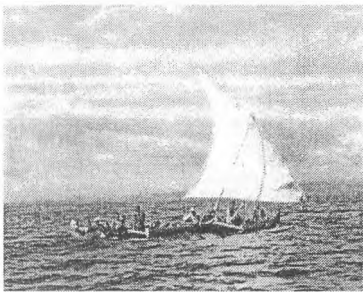
Для студентів, які зараз навчаються на факультеті, такої необхідності залишатися за кордоном вже не буде. Поступово відбувається пожевлення виробництва у нашій країні, а це значить, що на високі технології буде попит. Ось тоді кваліфіковані науковці стануть у пригоді. На прикладі Росії ми можемо спрогнозувати, як це станеться: у нові технології вкладатимуть кошти приватні інвестори, котрі зацікавлені у фінансуванні лабораторій, наприклад, при клініці, адже винайдені або удосконалені їхніми лаборантами ліки дозволять їм краще лікувати людей за гроші. Цей процес вже розпочався, тому Києво-Могилянська академія і надалі готуватиме майбутніх працівників високого рівня. Ми даємо нашим студентам високий рівень володіння англійською мовою, можливість стажуватися за кордоном. І більшість із них, виїжджаючи, прагнуть повернутися в Україну і створювати власні лабораторії.

Спілкувалася Юлія Морозюк,
ФГН-3

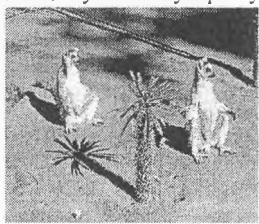
Події

3 20 березня в Галереї мистецтв ім. Олени Замостян Національного університету «Києво-Могилянська академія» працює виставка «МАДАГАСКАР: геоестетика утопії» фотоколекція Ігоря Сіда. На відкритті був присутній посол Мадагаскару.

До експозиції увійшла колекція світлин, зроблених автором під час останніх подорожей Мадагаскаром.

Ігор Сід – письменник, журналіст, дослідник. Біолог за фахом, він уперше відвідав цю унікальну країну під час наукової експедиції на початку 90-х, і з того часу став знавцем історії, культури та природи Великого острова.

Ще одна тема, про яку йтиметься на вернісажі – сучасна українська культура, оскільки протягом останнього десятиліття автор виступав також як перекладач та промоутер нової української літератури в Росії.

На відвідувачів чекають цікаві зустрічі з письменниками, журналістами, видавцями.

Конференція ELFA в м. Гамбург

20 лютого – 1 березня відбулася щорічна конференція ELFA. В 2007 році Факультет правничих наук НаУКМА увійшов до Європейської асоціації правничих факультетів. Головною метою ELFA, яка поєднує понад 160 правничих факультетів європейських університетів, є реформування юридичної освіти в Європі в рамках Болонського процесу. Факультет правничих наук НаУКМА став одним із двох юридичних шкіл України, які було прийнято за постійних членів Європейської асоціації правничих факультетів ELFA.

В цьому році щорічна конференція ELFA відбулася в м. Гамбург (Німеччина). Під час конференції на обговорення було винесено такі питання: роль правничих факультетів в системі підвищення кваліфікації фахівців, розвиток Європейського простору вищої освіти (ЕНЕА), докторські програми в світлі Болонського процесу, мінімальні стандарти юридичної освіти, гармонізація кредитної системи, Erasmus та інші освітні програми обміну. На конференції з доповіддю «Introducing Ph.D. Training in Ukraine: A Case Study of the National University of Kyiv-Mohyla Academy» виступив декан ФПвН, професор Андрій Мелешевич.

Публікації

Дмитро Шулікін. Коли українською заговорять комп'ютери? // Освіта України. – № 17. – 2008. – 4 березня. – С.4.

Віталій Булавко. Наука тво-риться в університетах // Освіта України. – № 17. – 2008. – 4 березня. – С.2.

Ніна Гнатюк. Боронити ду-ховний скарб усією державою // Слово просвіти. – № 9. – 2008. – 28 лютого – 5 березня. – С.4.

Уляна Глібчук. Роксана Харчук. «Письменників стає дедалі більше, а літератури дедалі менше...» // Слово просвіти. – № 9. – 2008. – 28 лютого – 5 березня. – С.12-13.

Валентина Давиденко. Іта-лійські дипломати про Голодомор // Слово просвіти. – № 9. – 2008. – 28 лютого – 5 березня. – С.1,5.

Інф. Університетська автономія – складова громадянського суспільства // Дзеркало тижня. – № 9. – 2008. – 8 березня. – С.19.

Сергій Квіт, В'ячеслав Брюховецький. Він будив у наших душах Україну // Дзеркало тижня. – № 9. – 2008. – 8 березня. – С.14. <http://www.dt.ua/3000/3760/62253/>

Інф. Ніколи не забудемо // Шлях перемоги. – № 11. – 2008. – 12 березня. – С.11.

Інф. Про відзначення державними нагородами України // Урядовий кур'єр. – № 46. – 2008. – 12 березня. – С.6.

НаУКМА в інформаційному просторі

Лариса Масенко. Синдром залежності // День. – № 45. – 2008. – 12 березня. – С.4. <http://www.day.kiev.ua/197959/>

Юлія Морозюк. Наука без кордонів // Освіта України. – № 20. – 2008. – 14 березня. – С.4.

Владимир Паниотто. Екранний токсикоз // День. – № 47. – 2008. – 14 березня. – С.9.

Інф. Реєстр книжкової лейб-гвардії // Україна молода. – № 10. – 2008. – 15 березня.

Сергій Махун. «Невідоме» XIX століття // Дзеркало тижня. – № 10. – 2008. – 15 березня. – С.21.

Ігорь Бураковский [коментар]. Новая газовая история // День. – № 48. – 2008. – 15 березня. – С.1,2.

Анатолій Гвоздецький, Маринна Бахолдіна, Алексей Насаднюк. Весна плюс юристи – равно День рождения юридической практики // Юридическая практика. – № 12. – 2008. – 18 березня. – С.14.

Сергій Квіт: «... Головна ідея – підвищити конкурентоспроможність вищої освіти в Європі» // Молодь України. – № 21. – 2008. – 20-24 березня. – С.12.

Святослав Мізернюк. Восьмий міжнародний, і не тільки // Слово просвіти. – № 12. – 2008. – 20-26 березня. – С.9.

Ніна Гнатюк. Березневе сонце Ліни Костенко // Слово просвіти. – № 12. – 2008. – 20-26 березня. – С.9.

Телерадіоефіри

19 березня. 21.00 УТ-1. Сюжет у новинах про Могилянку.

19 березня. 12.00-13.00. Радіо «ЕРА». Програма «Ноев ковчег». Інтерв'ю з деканом ФПвН І. Вишеською.

28 березня. Радіо «Промінь». Розмова з С. Квітом про Дмитра Донцова.

29 березня. ТРК «Київ». Програма «Новини». Репортаж про Сонячний годинник, інтерв'ю зі студентами НаУКМА.

Інтернет – простір

1. Про могилянців та могилянці про...

Альона Гетьманчук. ТОП-10 найактивніших послів в Україні // «Глав-ред» – 4 березня 2008 року. <http://glavred.info/archive/2008/03/04/1156340.html>

Алексей Насадюк. На пути к «вершине Джессапа» (О национальном этапе Конкурса по международному праву им. Ф. Джессапа) / «Юридическая практика» – 4 березня 2008 року. <http://www.yurpractika.com/article.php?id=10009115>

Ю. Мишик: Росія замовчувала правду про Конотоп // BBC Ukrainian – 14 березня 2008 року. http://www.bbc.co.uk/ukrainian/domestic/story/2008/03/080314_conotop_om.shtml

Вручено призи за студентське кіно французькою // Телекритика – 17 березня 2008 року. <http://www.telekritika.ua/news/2008-03-17/37180>

Логика абсурда (Науковий директор Школи політичної аналітики Олексій Гарань про причини та наслідки прийняття рішення щодо відставки мера Києва Леоніда Черновецького) // Інтернет Репорт – березень 2008 року. <http://zadonbass.org/message.html?id>

=4720

Ціна газового компромісу (Експерт Школи політичної аналітики НаУКМА Петро Бурковський коментує укладення нової угоди між Нафтогазом і Газпромом та можливі наслідки цієї угоди) // «Економічна Правда» – 18 березня 2008 року. <http://www.epravda.com.ua/publications/47dfdf827ee8/>
Еще раз об ответственности экспертов // «Главред» – 21 березня 2008 року. <http://www.glavred.info/archive/2008/03/21/103244-3.html>

2. Події в НаУКМА...

20 березня у Києві відкривається виставка «Мадагаскар: геоестетика утопії» (У галереї мистецтв ім. Олени Замостян відкрилася нова виставка «Мадагаскар: геоестетика утопії») // «Освітній портал» – 18 березня 2008 <http://www.osvita.org.ua/news/35193.html>

Докладніше дивіться на сайті НаУКМА www.ukma.kiev.ua/ НаУКМА в медіа

